

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>
מקרא-key:	

נדרים-הנודר מן הירק		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הנודר מן הירק - מותר בדלועין	[רבנן]										◆	■		
אוסר.	רבי עקיבא:										◆	■		
והלא אומר אדם לשלוחו קח לי ירק, והוא אומר לא מצאתי אלא דלועין	אמרו לו לרבי עקיבא:										■	■		
כן הדבר, או שמא אומר הוא לא מצאתי אלא קיטנית? אלא שהדלועין בכלל ירק, וקיטנית אינו בכלל ירק.	אמר להם: [רבי עקיבא]										■	■		
ואסור בפול המצרי לח, ומותר ביבש.												■		
הנודר מן הירק כו'.												■		
והא מן ירק נדר											ז			
באומר ירקי קדירה עלי.	עולא:										!			
ודילמא ירק הנאכל בקדרה קאמר											ז			
באומר ירק המתבשל בקדרה עלי.											!	◇		
במאי קא מיפלגי?												^		
כל מילתא דצריך שליחא לאמלוכי עלה - לאו מיניה הוא	רבנן סברי:										◆	■	!	
כל מילתא דמימליך שליחא עלה - מיניה הוא.	רבי עקיבא סבר:										◆	■	!	
מודה רבי עקיבא לענין מלקות, שאינו לוקה.	אביי:											■	◇	
השליח שעשה שליחותו - בעל הבית מעל, לא עשה שליחותו - שליח מעל.	תנן התם:											■	◇	
מאן תנא?												^		
מתניתין דלא כרבי עקיבא	רב הסדא:											ז	◇	
כיצד? אמר לו תן בשר לאורחים ונתן להם כבד, תן כבד ונתן להם בשר - השליח מעל	דתנן:											■	ז	
ואי רבי עקיבא, הא א"ר עקיבא: כל מילתא דמימליך עלה שליח - מיניה הוא, למעול בעל הבית ולא למעול שליח												ז		
אפילו תימא רבי עקיבא, מי לא מודה רבי עקיבא דצריך אימלוכי?	אביי:											!	◇	
איתמר שמעתא קמיה דרבא												○		
שפיר אמר נחמני.	אמר להון:											■		
מאן תנא דפליג עליה דרבי עקיבא?												^	◇	
רבן שמעון בן גמליאל היא												!	◇	
הנודר מן הבשר - אסור בכל מיני בשר, ואסור בראש וברגלים ובקנה ובכבד ובלב ובעופות, ומותר בבשר דגים ותגבים	דתניא: [ת"ק]											◆	■	!
הנודר מן הבשר - אסור בכל מיני בשר, ומותר בראש וברגלים ובקנה ובכבד ובלב ובעופות, ואין צריך לומר בשר דגים ותגבים.	רשב"ג:											◆	■	!
קרביים לאו בשר ואוכליהן לאו בר אינש	וכן היה רשב"ג אומר:												■	◇
אוכליהן כבשר, לענין זביני לאו בר אינש.													■	◇
מ"ש בשר עוף לתנא קמא דאסיר? דעביד שליחא דמימליך עליה, בשר דגים נמי עביד שליחא דאי לא משכח בישרא מימליך עליה, דאמר אי לא משכחנא בישרא אייתי דגים, וליתסרן													ז	◇
כגון שהקזו דם, דלא אכיל דגים.	אביי:											!	◇	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מיימרא ■ challenge-קושיא ^ question-שאלה ! answer-תירוץ ■ proof-ראיה
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

נדרים-הגודר מן הירק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, אפילו עופות נמי לא אכיל		◊										גד:
דמסוכר ואכיל בישראל דצפרא - פרח לביה כצפרא	דאמר שמואל:	◊	■									גד:
אין מקויון לא על דגים ולא על עופות ולא על בשר מליה	ותניא:	◊	■									גד:
הקיו דם - לא יאכל לא חלב ולא גבינה, ולא ביצים ולא שחליים, ולא עופות ולא בשר מליה	ותניא:	◊	■									גד:
שאני עופות, דאפשר על ידי שליקה.		◊										גד:
כגון דכייבין ליה עיניה, דדגים קשין לעינים.	רבא: [עפ"י הב"ח]	◊										גד:
אי הכי, אכיל דגים		◊										גד:
נו"ן סמ"ך עי"ן - נונא סמא לעינים	דהא אמר שמואל:	◊	■									גד:
ההוא סוף אוכלא.		◊										גד:
הגודר מן הדגן - אסור בפול המצרי יבש, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											גה.
אינו אסור אלא בחמשת המינין	הכמים:	◊	■									גה.
הגודר מן התבואה - אינו אסור אלא מחמשת המינין, אבל הגודר מן הדגן - אסור בכל, ומותר בפירות האילן ובירק.	רבי מאיר:	◊	■									גה.
למימרא, דדגן כל דמידגן משמע		◊	■									גה.
(דברי הימים ב' לא) וכפרוץ הדבר הרבו בני ישראל ראשית דגן תירוש ויצהר וכל תבואת שדה לרוב וגו', ואי אמרת: דגן כל דמידגן משמע, מאי כפרוץ הדבר הרבו?	מתיב רב יוסף:	◊	■									גה.
לא תווי פירות האילן וירק.	אביי:	◊										גה.
הגודר מן התבואה וכו'.	רבי מאיר:											גה.
הכל מודים, בגודר מן התבואה, שאין אסור אלא מחמשת המינין.	רבי יוחנן:	◊	■									גה.
שוין, בגודר מן התבואה, שאין אסור אלא מה' המינין.	תניא נמי הכי:		■									גה.
פשיטא												גה.
מהו דתימא תבואה כל מילי משמע, קמשמע לן דלא משמע כל מילי.		◊										גה.
וכפרוץ הדבר הרבו בני ישראל כו'!	מתיב רב יוסף:	◊	■									גה.
תבואה לחוד, תבואת שדה לחוד.	רבא:	◊										גה.
בר מר שמואל פקיד דליתגון תליסר אלפי זוזי לרבא מן עללתא דנהר פניא		◊										גה.
עללתא היכי מיקריא?	שלחה רבא לקמיה דרב יוסף:	◊										גה.
מתניתין היא:	רב יוסף:	◊										גה.
ושוין, בגודר מן התבואה, שאין אסור אלא מחמשת המינין.	[מתניתין]	◊	■									גה.
מי דמי? תבואה לא משמע אלא מחמשת המינין, עללתא כל מילי משמע.	א"ל אביי:	◊										גה.
אהדרוהו לקמיה דרבא												גה.
הא לא קא מיבעיא לי דעללתא כל מילי משמע, הדא הוא דאיבעיא לי: שכר בתים ושכר ספינות, מאי? מי אמרינן כיון דפתחן לאו עללתא היא, או דילמא כיון דלא ידיע פחתייהו עללתא היא?	אמר: [רבא]	◊										גה.
אמר רבנן קמיה דרב יוסף												גה.

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

נדריים-הנודר מן הירק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וכי מאחר דלא צריך לן, אמאי שלח לן?	אמר: [רב יוסף]	◊											נה.
אי קפד רב יוסף.		○											נה.
שמע רבא ואתא לקמיה במעלי יומא דכפורי. אשכחיה לשמעיה דהוה קא מויג קמיה כסא דחמרא, אמר ליה: הב לי דאמזיג ליה אנא, יהב ליה וקא מויג איהו כסא דחמרא.		○	◊										נה.
כי קא שתי, אמר: הדין מיזגא דמי למיזגא דרבא בריה דרב יוסף בר חמא	[רב יוסף]	○											נה.
אמר ליה: הוא ניהו.		○											נה.
לא תיתיב אכרעך עד דאמרת לי פירושא דהדין מילתא מאי דכתיב: (במדבר כא) וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות?	אמר ליה: [רב יוסף]	^	◊										נה.
כיון שעושה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל - תורה ניתנה לו במתנה, שנאמר: וממדבר מתנה, וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל, שנאמר: וממתנה נחליאל, וכיון שנחלו אל עולה לגדולה, שנאמר: ומנחליאל במות, ואם הגביה עצמו - הקב"ה משפילו, שנאמר: (במדבר כא) ומכמות הגיא, ולא עוד, אלא ששוקעין אותו בקרקע, שנאמר: (במדבר כא) ונשקפה על פני הישימון, ואם חוזר בו - הקב"ה מגביהו שנאמר: (ישעיהו מ) כל גיא ינשא.	א"ל: [רבא]	!	◊										נה.
הנודר מן הדגן אסור אף בפול המצרי יבש ומותר בלח, ומותר באורז, בחילקא, בטרגיס ובטיסני.	תניא:	■	◊										נה:
הנודר מן פירות השנה - אסור בכל פירות השנה, ומותר בגדיים ובטלאים, ובחלב ובביצים, ובגוזלות ואם אמר גידולי שנה עלי - אסור בכלן.		■	◊										נה:
הנודר מן פירות הארץ - אסור בכל פירות הארץ, ומותר בכמהין ופטירות ואם אמר גידולי קרקע עלי - אסור בכלן.		■	◊										נה:
על דבר שאין גידולו מן הארץ, אומר שהכל נהיה בדברו	ורמינהו:	■	⚡	◊									נה:
על המלח ועל הזמית, ועל כמהין ופטירות, אומר שהכל נהיה בדברו.	ותניא:	■	⚡	◊									נה:
מירבא רבו מארעא, מינק מאוירא ינקי ולא מארעא.	אביי:	!	◊										נה:
על דבר שאין גידולו מן הארץ	והא קתני:	⚡											נה:
תני: על דבר שאין יונק מן הארץ.		!	◊										נה:
הנודר מן הכסות - מותר בשק וביריעה ובחמילה.		■	■										נה:
אמר קונם צמר עולה עלי - מותר להתכסות בגיזי צמר		■	■										נה:
פשתן עולה עלי - מותר להתכסות באניצי פשתן		■	■										נה:
הכל לפי הנודר, טען והזיע והיה ריחו קשה, אמר קונם צמר ופשתים עולה עלי - מותר להתכסות ואסור להפשיל לאחוריו.	רבי יהודה:	■	■										נה:
הנודר מן הכסות - מותר בשק וביריעה ובחמילה, ואסור בפונדא ובפסקיא, ובסקורטיא ובקטבליא, ואנפליא ופליניא, ומכנסים וכובע.	תניא:	■	◊										נה:
מאי איסקורטי?			^										נה:
כיתונא דצלא.	רבה בר בר חנה:	!											נה:
יוצאין בשק עבה ובסגוס עבה, וביריעה ובחמילה מפני הגשמים, אבל לא בתיבה ולא בקופה, ולא במחצלת מפני הגשמים	תניא:	■	◊										נה:
הרועים יוצאין בשקים, ולא רועים בלבד אמרו אלא כל אדם, אלא שדברו חכמים בהווה.		■	◊										נה:
הכל לפי הנודר כו'.	רבי יהודה:	■	■										נה:
כיצד א"ר יהודה הכל לפי הנודר? היה לבוש צמר והצר, ואמר קונם צמר עולה עלי - אסור ללבוש ומותר לטעון היה טעון פשתן והזיע, ואמר קונם פשתן עולה עלי - מותר ללבוש ואסור לטעון.	תניא:	■	◊										נה:
הנודר מן הבית - מותר בעלייה, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]	◆	■										נה.
עלייה בכלל הבית	חכמים:	◆	■										נה.
הנודר מן עלייה - מותר בבית.		■											נה.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה מקרא-key:		statement-מִימָרָא challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-		Talmud Navigator																						
נדריים-הגודר מן הירק		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																						
מימרא																										
מאן תנא (ויקרא יד) בבית - לרבות את היציע, בבית - לרבות את העלייה?																								ג	ג	
רבי מאיר היא, דאי רבנן, האמרי רבנן עלייה בכלל הבית, למה לי קרא בבית לריבויא.	רב חסדא:																								ג	ג
אפי' תימא רבנן, בעיא קרא, דסלקא דעתך אמינא (ויקרא יד) בבית ארץ אחותכם כתיב, דמחבר בארעא שמייה בית, עלייה הא לא מחבר בארעא.	אביי:																								ג	ג
כמאן אזלא הא דאמר רב הונא בר חייא משמיה דעולא:																									ג	ג
בית בביתני אני מוכר לך - מראהו עלייה	[רב הונא בר חייא משמיה דעולא]																								ג	ג
טעמא דא"ל בית שבביתני אני מוכר לך, אבל בית סתם - אינו מראהו עלייה																									ג	ג
לימא רבי מאיר היא																									ג	ג
אפילו תימא רבנן, מאי עלייה? מעולה שבבתים.																									ג	ג
הגודר מן המטה - מותר בדרגש, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]																								ג	ג
דרגש בכלל מטה	חכמים:																								ג	ג
הגודר מן הדרגש - מותר במטה.																									ג	ג
מאי דרגש?																									ג	ג
ערסא דגדא.	עולא:																								ג	ג
כשהן מברין אותו - כל העם מסוכין על הארץ והוא מיסב על הדרגש	רבנן לעולא, הא דתנן:																								ג	ג
כולה שתא לא יתיב עליה, ההוא יומא יתיב עליה?																									ג	ג
מידי דהוה אבשר ויין, דכולה שתא אי בעי אכיל ואי בעי אכיל, ההוא יומא אנן יהבינן ליה	מתקיף לה רבינא:																								ג	ג
אלא הא קשיא																									ג	ג
דרגש לא היה כופהו אלא זוקפו	דתניא:																								ג	ג
ואי אמרת ערסא דגדא הוא																									ג	ג
הכופה את מטתו - לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך הבית הוא כופה	והתניא:																								ג	ג
הא לא קשיא מידי דהוה אמטה המיוחדת לכלים																									ג	ג
אם היתה מטה המיוחדת לכלים - אין צריך לכפותה.	דתניא:																								ג	ג
אלא אי קשיא הא קשיא																									ג	ג
דרגש, מתיר קרביטיו והוא נופל מאליו	דתניא, רשב"ג:																								ג	ג
ואי דרגש ערסא דגדא הוא, קרביטין מי אית ליה?																									ג	ג
שאלתיה ליהוה מרבנן ורב תחליפא בר מערבא שמייה, דהוה שכיח בשוקא דצלעי	כי אתא רבין אמר:																								ג	ג
מאי דרגש? ערסא דצלעא.	ואמר לי: [רב תחליפא בר מערבא]																								ג	ג
איזהו מטה ואיזהו דרגש?	איתמר:																								ג	ג
מטה - מסרגין אותה על גבה, דרגש - מסרגין אותו מגופו.	רבי ירמיה:																								ג	ג
כלי עץ מאימתי מקבלין טומאה? המטה והעריסה משישופם בעור הדג	מיתבי:																								ג	ג

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>		<p>מקרא-key:</p>	
<p>נדרים-הנודר מן הירק</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
ואי מטה מסתרגת על גבה, למה לי שיפת עור הדג?			ז		נז
אלא הא והא מגופן, מטה - אעולי ואפוקי בבזיני, דרגש - אעולי ואפוקי באבקתא.			■	◇	נז
מטה שנקליטיה יוצאין - זוקפה ודיו.	ר' יעקב בר אחא אמר רבי:		■	◇	נז
הלכה כרשב"ג.	ר' יעקב בר אידי אמר ר' יהושע בן לוי:		■	◇	נז
הנודר מן העיר - מותר ליכנס לתחומה - של עיר ואסור ליכנס לעיבורה, אבל הנודר מן הבית - אסור מן האגף ולפנים.				■	נז
מנלן דעיבורא דמתא כמתא דמי?				^	נז
דאמר קרא: (יהושע ה) ויהי בהיות יהושע ביריחו וגו'	רבי יוחנן:		■	! ◇	נז
מאי ביריחו?				^ !	נז
אילמא ביריחו ממש				! !	נז
והכתיב (יהושע ה) ויריחו סוגרת ומסוגרת			■	! ?	נז
אלא ש"מ בעיבורה.				! ! ◇	נז
אימא: אפי' בתחומה				! ◇	נז
הא כתיב בתחומה (במדבר לה) ומדותם מחוץ לעיר.				! ◇	נז
הנודר מן הבית - אינו אסור אלא מן האגף ולפנים.				■	נז
אבל מן האגף ולחוץ - לא				■	נז
(ויקרא יד) ויצא כהן מן הבית - יכול ילך לביתו ויסגיר? ת"ל: (ויקרא יד) אל פתח הבית, אי אל פתח הבית, יכול יעמוד תחת המשקוף ויסגיר? תלמוד לומר: מן הבית, עד שיצא מן הבית כולו, הא כיצד? עומד בצד המשקוף ויסגיר ומנין שאם הלך לביתו והסגיר, או שעמד תחת השקוף והסגיר, שהסגירו מוסגר? ת"ל: (ויקרא יד) והסגיר את הבית, מכל מקום	מתיב רב מרי:		■	! ◇	נז
שאני גבי בית, דכתיב: מן הבית, עד שיצא מן הבית כולו.				! ◇	נז
קונם פירות האלו עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן, שאיני אוכל ושאני טועם - מותר בחילופיהן ובגידוליהן בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי גידולין אסורין.				■	נז
האומר לאשתו קונם מעשה ידיך עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן, שאיני אוכל ושאני טועם - מותר בחילופיהן ובגידוליהן בדבר שזרעו כלה, אבל דבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי גידולין אסורין.				■	נז
שאת עושה איני אוכל עד הפסח, שאת עושה איני מתכסה עד הפסח, עשתה לפני הפסח - מותר לאכול ולהתכסות אחר הפסח.				■	נז
שאת עושה עד הפסח איני אוכל, ושאת עושה עד הפסח איני מתכסה, עשתה לפני הפסח - אסור לאכול ולהתכסות אחר הפסח.				■	נז
שאת נהנית לי עד הפסח אם הולכת את לבית אביך עד החג, הלכה לפני הפסח - אסורה בהנאתו עד הפסח, אחר הפסח - בלא יחל.				■	נז
שאת נהנית לי עד החג אם הולכת את לבית אביך עד הפסח, הלכה לפני הפסח - אסורה בהנאתו עד החג, ומותרת לילך אחר הפסח.				■	נז
האומר לאשתו קונם מעשה ידיך עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי וכו'.				■	נז
בצל שעקרו בשביעית ונטעו בשמינית ורבו גידוליו על עיקרו, והכי קא מיבעיא ליה: גידוליו היתר ועיקרו אסור, כיון דרבו גידוליו מעיקרו, אותן גידוליו היתר מעלין את האיסור, או לא?	ישמעאל איש כפר ימא, ואמרי לה איש כפר דימא, העלה בידו:			^ ◇	נז
אתא לקמיה דרבי אמי, לא הוה בידיה	[רבי אמי]			○	נז
בצל של תרומה שנטעו, ורבו גידוליו על עיקרו - מותר.	אתא לקמיה דרבי יצחק נפחא, פשט ליה מן הדא, דאמר רבי חנינא תריתאה אמר רבי ינאי:			■ ! ◇	נז

disputants- חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O		statement- מימרא challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-			
מקרא-key:					
נדרים-הגודר מן הירק	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
מימרא					
שביק מר תרין ועביד כחד.	א"ל ר' ירמיה, ואיתימא רבי זריקא:		ז		גז
מאן נינהו תרין?			ז	א	גז
ילדה שסיבכה בזקינה ובה פירות, אע"פ שהוסיפה מאתים - אסור	דא"ר אבהו א"ר יוחנן:		ז	!	גז
בצל שננטעו בכרם ונעקר הכרם - אסור.	וא"ר שמואל בר רבי נחמני א"ר יונתן:		ז	!	גז
הדר אתא לקמיה דר' אמי				o	גז
ליטרא בצלים שתיקנה וזרעה - מתעשרת לפי כולה	ופשיט ליה [רבי אמי] מן הדא, דאמר ר' יצחק אמר ר' יוחנן:			!	גז
אלמא אותן גידולין מבטלין עיקר.				!	גז
דלמא לחומרא שאני			ז		גז
אלא מן הדא:				!	גז
כל דבר שיש לו מתירין, כגון טבל ומעשר שני והקדש וחדש - לא נתנו בהן חכמים שיעור, וכל דבר שאין לו מתירין, כגון תרומה ותרומת מעשר וחלה וערלה וכלאי הכרם - נתנו בהם חכמים שיעור	דתניא, רבי שמעון:			!	גז
והלא שביעית אין לה מתירין, ולא נתנו בה חכמים שיעור	אמרו לו:		ז	!	גז
השביעית אוסרת כל שהוא במינה	דתנן:		ז	!	גז
אף אני לא אמרתי אלא לביעור, אבל לאכילה - בנותן טעם.	אמר להן: [רבי שמעון]		!	!	גז
ודלמא הא נמי לחומרא שאני			ז		גז
אלא מן הדא פשטה				!	גז
בצלים שירדו עליהם גשמים וצמחו, אם היו עלין שלהן שחורין - אסורין, הוריקו - מותרין	דתנן: [ת"ק]			!	גז
אם יכולין ליתלש בעלין שלהן - אסורין, וכנגדן למוצאי שביעית - מותרין	ר' חנניא בן אנטיגנוס:			!	גז
למימרא, דגידולי היתר מעלין את האיסור.				!	גז
ודלמא במדוכנין			ז		גז
המנכש עם הכותי בחסיות - אוכל מהן אכילת עראי ומעשרן ודאי	אלא מן הדא, דתניא: [ת"ק]			!	גז
אם ישראל חשוד על השביעית - למוצאי שביעית מותר	רבי שמעון בן אלעזר			!	גז
למימרא, דגידולי היתר מעלין את האיסור.				!	גז
ודלמא בדבר שזרעו כלה			ז		גז
אלו הן חסיות: כגון הלוף, השום, והבצלים.	הא תניא:			!	גז
ודלמא במדוכנין			ז		גז
חשוד על השביעית קתני.				!	גז
ודלמא בתערובת			ז		גז
המנכש קתני.				!	גז
לימא, תיהוי תיובתיה דרבי יוחנן ודרבי יונתן			ז		גז
שניא שביעית, הואיל ואיסורה ע"י קרקע, בטילתה נמי ע"י קרקע.	רבי יצחק:			!	גז

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

נדריים-הגודר מן הירק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הרי מעשר דאיסורו ע"י קרקע, ואין בטילתו על ידי קרקע												
ליטרא מעשר טבל שזרעה בקרקע, והשביחה והרי היא כעשר ליטרין - חייבת במעשר ובשביעית, ואותה ליטרא מעשר עליה ממקום אחר לפי חשבון	דתניא:		◊									
מעשר דיגון הוא דקא גרים ליה.	אמרי:		◊									
קונם פירות האלו עלי קונם הן על פי קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן, שאני אוכל ושאני טועם - מותר בחילופיהן ובגידוליהן בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי גידולין אסורין שאני קונמות, הואיל ואי בעי מתשיל עלייהו, הווי להו כדבר שיש לו מתירין, ואין בטיל ברוב.	מתיב רמי בר חמא:		◊									
והרי תרומה דאי בעי מיתשיל עלה, ובטלי ברוב												
סאה תרומה טמאה שנפלה לפחות ממאה חולין - תרקב	דתנן:		◊									
הא למאה - תעלה												
בתרומה ביד כהן עסקינן, דלא מצוי מיתשיל עלה.	אמרי:		◊									
אם היתה טהורה - תמכר לכהן	אי הכי, אימא סיפא:		◊									
אלא בישראל שנפלו לו מבית אבי אמו כהן עסקינן.												
תמכר לכהן חוץ מדמי אותה סאה	והא קתני סיפא:		◊									
אלא אימא: בשלמא קונמות מצוה לאיתשולי עליהן, משום דרבי נתן												
כל הנודר - כאילו בנה במה, והמקיימו - כאילו מקטיר עליה	דאמר רבי נתן:											
תרומה מאי מצוה לאיתשולי עלה.												
ליטרא בצלים שתיקנה וזרעה - מתעשרת לפי כולה.	גופא, אמר רבי יוחנן:											
יטיב רבא וקאמר להא שמעתא	[רבא]											
מאן צאית לך ולר' יוחנן רבך היתר שבהן להיכן הלך?	אמר ליה רב חסדא:											
מי לא תנן דכוותה?	אמר ליה: [רבא]											
בצלים שירדו עליהם גשמים וצימחו, אם היו עלין שלהן שחורין - אסורין, הוריקו - מותרין	[תנן]											
וכי שחורין אמאי אסורין? לימא: היתר שבהן להיכן הלך?												
מי סברת על עיקר קתני? אתוספת קתני אסורין.	א"ל: [רב חסדא]											
אי הכי, מאי אתא רשב"ג למימר?												
הגדל בחיוב - חייב, הגדל בפטור - פטור	דתניא, רשב"ג:											
תנא קמא נמי הכי אמך												
כולה מתני' רבן שמעון בן גמליאל קתני לה, ועד כאן לא שמעת ליה לרבן שמעון בן גמליאל - דלא קא טרח, אבל היכא דקא טרח - בטיל ברובא.												
וכל היכא דקא טרח בטיל ברובא?												
והרי ליטרא מעשר טבל, דקטרח												
ואותה ליטרא מעשר עליו ממקום אחר לפי חשבון	וקתני:											
שאני גבי מעשר, דאמר קרא: (דברים יד) עשר תעשר וגו', והיתירא זרעי אינשי, איסורא לא זרעי אינשי.												

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-הגודר מן הירק	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא														
בצל של תרומה שנטעו, ורבו גידוליו על עיקרו - מותר.	גופא, א"ר חנינא תירתאה א"ר ינאי:										■	◇	נט:	
למימרא, דגידולי היתר מעלין את האיסור											■		נט:	
גידולי תרומה - תרומה	והתנן:									■	?	◇	ט.	
בגידולי גידולין קאמרינן.											!	◇	ט.	
גידולי גידולין - חולין	הא נמי תנינא:										■	?	ט.	
הא קמ"ל, אפילו בדבר שאין זרעו כלה.											!		ט.	
הטבל - גידוליו מותרין בדבר שזרעו כלה, אבל דבר שאין זרעו כלה - גידולי גידולין אסורין	והתנן:										■	?	◇	ט.
רבויה דרבו גידולין על עיקרו - מותר קא משמע לן.											!	◇	ט.	
הדרן עלך הגודר מן הירק														

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

נדרים-קונם יין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
קונם יין שאני טועם היום - אינו אסור אלא עד שתחשך.											■
שבת זו - אסור בכל השבת ושבת לשעבר											■
חדש זה - אסור בכל החדש ור"ח להבא											■
שנה זו - אסור בכל השנה וראש השנה לעתיד לבא											■
שבוע זה - אסור בכל השבוע ושביעית לשעבר.											■
ואם אמר יום אחד, שבת אחת, חדש אחד, שנה אחת, שבוע אחד - אסור מיום ליום.											■
עד הפסח - אסור עד שיגיע											■
עד שיהא - אסור עד שיצא.											■
עד פני הפסח - רבי מאיר אומר: אסור עד שיגיע	[רבי מאיר]										◆ ■
אסור עד שיצא.	רבי יוסי:										◆ ■
קונם יין שאני טועם כו'.											■
לכשתחשך צריך שאלה לחכם.	רבי ירמיה בר אבא:										◇ ■
מאי טעמא?											^
גזירה היום משום יום אחד.	רב יוסף:										! ◇
אי הכי, ליגזור ביום א' משום היום	א"ל אבוי:										⚡ ◇
היום ביום אחד מיחלף, יום אחד בהיום לא מיחלף.	א"ל: [רב יוסף]										! ◇
כמאן אזלא שמעתיה דרב ירמיה בר אבא? כרבי נתן	רבינא: אמר לי מרימר, הכי אמר אבון משמיה דרב יוסף:										■ ◇
כל הנודר - כאילו בנה במה, והמקיימו - כאילו מקטיר עליה.	דתינא, רבי נתן:										■ ■
שבת זו - אסור בכל השבת כולה.											■
פשיטא											⚡
מהו דתימא יומי דשבתא קאמר, קמ"ל.											! ◇
חדש זה - אסור בכל החדש ור"ח להבא.											■
פשיטא											⚡
כי איצטריכא לחדש חסר, מהו דתימא ראש חדש לשעבר הוי וליתסר, קמ"ל: קרו אינשי ריש ירחא.											! ◇
שנה זו - אסור בכל השנה כולה.											■
אמר קונם יין שאני טועם יום, מאי דיניה? כהיום או כיום אחד?	איבעיא להו:										^
קונם יין שאני טועם היום - אין אסור אלא עד שתחשך	ת"ש ממתניתין:										⚡
הא יום - כיום אחד דמי.											⚡
אמר יום אחד - אסור מיום ליום	אימא סיפא:										■ !

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

נדרים-קונם יין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מימרא															
הא יום " כהיום דמי?													!		ס:
אלא מהא ליכא למשמע מינה.													!		ס:
קונם יין שאני טועם השנה, נתעברה השנה " אסור בה ובעיבורה	רב אשי, ת"ש:												ז	■	ס:
היכי דמי?													ז	^	ס:
אלימא כדקתני													ז	!	ס.א.
למה לי למימרא?													ז	ז	ס.א.
אלא לאו דאמר שנה													ז	!	ס.א.
אלמא שנה כהשנה דמי, ויום נמי כהיום דיניה.													ז	◇	ס.א.
לא, לעולם דאמר השנה, ומהו דתימא הלך אחר רוב השנים ולא אית בהו עיבור, קא משמע לן.													ז	!	ס.א.